
zij nog even te voren hem wilden verlaten, wiens doen zij bedild en berispt hadden, komt hen nu over het water tegemoet en naar mate zij hem te voren zoo bedild en berispt hadden, zoo keert alles ten goede om en hun gevoel werd in dat zelfde oogenblik jegens Jezus goddelijk en groot en de voorbarige Petrus, die denkkelijk wel de eerste geweest is om de anderen op te stoken, kon zich niet bedaard houden, want zulke karakters hebben de tegenwoordigheid van geest niet in dergelijke gevallen bedaard te blijven en nu wil hij ook de eerste zijn om (149) terug te keren en roept Jezus toe: 'Zoo gij gebiedt dat ik op het water kome, dan kom ik.' Zoveel vertrouwen en geloof had Petrus dadelijk voor zijnen meester opgevat, dat hij ook op het water wilde wandelen. En nu riep Jezus: 'Kom dan.' En Petrus, het schuitje uitgestapt zijnde, wandelde naar Jezus toe en liep ook over het water, maar daar zag Petrus een grooten golf aankomen door eenen sterken windvlaag die er woedde, dacht: 'O wee, welk eenen grooten golf.' En zooals hij dit denkt, zinkt hij in het water en roept, terwijl hij zijne hand uitstak, 'Heere help, help mij.' En Jezus, zijne hand uitstreckende, vat dien van Petrus en zegt: 'Komt bij mij. Waarom hebt gij gewankeld, kleingeloovige? Waarom vertrouwdet gij niet op mij?' Eindelijk kwam Jezus met Petrus dan bij het schuitje en komt er in en, zoo als zij er beiden in waren, vallen al de Apostelen voor Jezus neer door dat zij hem beleedigd hadden hem te willen verlaten en toen bekenden zij daar ook dat hij waarlijk Jezus de zoon Gods, de Messias was die in de wereld gekomen was om zondaren op te zoeken en zalig te maken. Maar nu voelden zij ook wat er gebeurt was en beleden daar voor den Heiland met een opregt hart dat zij den meester nimmer meer zouden verlaten, noch het voornemen zouden opvatten om wat Jezus ook deed, te berispen of te bedillen. Dit wonder diende dus niet voor de schare, o neen, voor die wandelde hij niet op zee, maar het moest dienen voor zijne leerlingen, welke hem wilden verlaten. (150). Hij wilde ze behouden en nog sterker aan hem verbinden. Ook leerde dit wonder de Apostelen dat zij het altijd aan zijne wijsheid zouden overlaten en nimmer in het hart of hoofd zouden krijgen om Jezus vaarwel te zeggen, zooals zij gedaan hadden. Dit wonder diende dus alleen om zijne Apostelen te behouden.

Des anderen daags,⁵⁶ 's morgens, komt de Heiland en de Apostelen met het schuitje in de nabijheid van Kapernaum, waar alreeds een groot gedeelte van de schare was die gisteren van het brood en de visschen gegeten hadden, die Jezus gezegend en hen gegeven hadden. Of de schare het gehoord had, terwijl Jezus het zijne Apostelen gezegd had, weten wij niet,

⁵⁶ Het vervolg is gebaseerd op Joh. 6:22-69.